

Slovenský rybársky zväz - Rada Žilina Sekretariát	
Dátum: 26-04-2018	
Evidenčné číslo: 766	Číslo spisu: 341
Prílohy/ľisty:	Vybavuje: Jel

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Žilina v konaní pred samosudkyňou JUDr. Beátou Svediakovou v spore žalobkyne Eleonóra [REDACTED] zast. JUDr. Iva Pavlíková, advokátku, so sídlom J. Milca 11, 010 01 Žilina, proti žalovaným 1) Dušan [REDACTED] zast. ADVOKÁTSKA KANCELÁRIA JUDr. Pavol Kuric, s. r. o., so sídlom Dolný val 11, 010 01 Žilina, 2) Slovenský rybársky zväz, so sídlom A. Kmeťa 20, 010 55 Žilina, IČO:00 178 209, za účasti intervenienta na strane žalovaných: KOOPERATIVA poistovňa, a.s. Vienna Insurance Group, Uhoľná 1, 010 01 Žilina, IČO: 00 585 441, zast.: ADVOKÁTSKA KANCELÁRIA JUDr Baltazár Mucska, advokát, so sídlom Vajnorská 55, 831 03 Bratislava, o náhradu škody, takto

r o z h o d o l :

- I. Konanie v časti:
 - o zaplatenie sumy 9.061,22 Eur spolu s úrokmi z omeškania vo výške 7 % ročne z tejto sumy od 25.05.2006 do zaplatenia a
 - o zaplatenie sumy 57,70 Eur mesačne od 01.01.2015 do budúcnia spolu s úrokmi z omeškania vo výške 7% ročne z každej tejto mesačnej sumy 57,70 Eur od 25.05.2006 do zaplatenia **z a s t a v u j e**.
- II. Žalovaný v rade 2/ **j e p o v i n n ý** zaplatiť žalobkyni sumu 33,19 Eur, v lehote do troch dní od právoplatnosti rozsudku.
- III. Vo zvyšku žalobu proti žalovanému v rade 2/ **z a m i e t a**.
- IV. Proti žalovanému v rade 1/ žalobu v celom rozsahu **z a m i e t a**.
- V. Žalovaným v rade 1/ a 2/ a intervenientovi náhradu trov konania **nepriznáva**.

O d ô v o d n e n i e

1. Žalobkyňa sa žalobou domáhala, aby súd zaviazal žalovaných rade 1/ a 2/ zaplatiť jej spoločne a nerozdielne sumu 30.884,50 býv. Sk. Ďalej sa domáhala, aby súd zaviazal žalovaných v rade 1/ a 2/ platiť navrhovateľke spoločne a nerozdielne sumu vo výške býv. 5.514,50 Sk mesačne vždy do 15-teho dňa v mesiaci titulom úrazovej renty. Zároveň si uplatnila právo na náhradu trov konania. žalobu odôvodnila tým, že je manželkou zomrelého Júliusa [REDACTED] následkom dopravnej nehody, ktorú spôsobil žalovaný v rade 1/ počas výkonu zamestnania, a to na nákladom motorovom vozidle MAN H 29, ev. č. ZA 214 CD, ktoré vozidlo patrilo jeho zamestnávateľovi – žalovanému v rade 2/. Trestným rozkazom Okresného súdu č.k. 9T 141/2005 zo dňa 24.8.2005 bol žalovaný v rade 1/ uznaný za vinného z trestného činu ubliženia na zdraví v zmysle § 224 ods. 1 Trestného zákona s tým, že navrhovateľku s nároky na náhradu škody odkázal na občiansko-právne konanie. S poukazom na túto skutočnosť domáha sa teda náhrady škody, a to v sume 30.844,50 býv. Sk, pričom tento nárok vyčíslila nasledovne: jedná sa o náklady pohrebu spolu vo výške 20.686,- býv. Sk, ďalej náhrada vecnej škody vo výške 1.000,- býv. Sk za poškodený bicykel a náhrada nákladov, a to notárskych poplatkov za prejednanie dedičstva v sume 9.198,50 býv. Sk, spolu teda 30.844,50 býv. Sk. Ďalší uplatnený nárok v sume 5.514,50 býv. Sk mesačne do budúcna, žalobkyňa odôvodnila tým, že sa jedná o náhradu škody, a to titulom pozostalostnej úrazovej renty v zmysle ustanovenia § 93 ods. 1 Zákona č. 641/2003 Z.z. o sociálnom poistení.

2. Súd vo veci rozhodol rozsudkom č.k. 13C/88/2006 – 490 zo dňa 09.02.2016 (v poradí druhým) tak, že v časti o zaplatenie 9.061,22 Eur spolu s úrokmi z omeškania vo výške 7% ročne z tejto sumy od 25.05.2006 do zaplatenia a o zaplatenie sumy 57,70 Eur mesačne od 01.01.2015 do budúcna spolu s úrokmi z omeškania vo výške 7% ročne z každej tejto mesačnej sumy 57,70 Eur od 25.05.2006 do zaplatenia zastavil. Žalovanému v rade 2/ uložil povinnosť zaplatiť navrhovateľke sumu 33,19 Eur v lehote do 3 dní od právoplatnosti rozsudku. Vo zvyšku žalobu proti žalovanému v rade 2/ zamietol. Proti žalovanému v rade 1/ žalobu v celom rozsahu zamietol. Rozhodnutie o náhrade trov konania si vymienil na samostatné rozhodnutie, a to z dôvodov uvedených v napadnutom rozsudku.

3. Na odvolanie žalobkyne Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, svojim uznesením č.k. 5Co/139/2016 – 511 zo dňa 30. júna 2016, právoplatným dňa 16.09.2016, napadnutý rozsudok okresného súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Vyslovil pritom, že po preskúmaní napadnutého rozsudku a prislúchajúceho spisového materiálu dospel k záveru, že postupom súdu prvého stupňa bola navrhovateľke ako účastníčke konania odňatá možnosť konáť pred súdom. Uvedené právo navrhovateľky ako účastníčky konania bolo porušené súdom prvého stupňa tým, že nebola v predmetnom spore vypočutá ako účastníčka konania. Ďalej odvolací súd zistil, že postupom súdu prvého stupňa bolo porušené právo navrhovateľky ako účastníčky konania zaručené čl. 46 ods. 1 Ústavy SR, čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a § 1, § 3, § 95 ods. 2, § 157 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku. Ústavou zaručenému právu na spravodlivý proces odpovedá povinnosť všeobecných súdov svoje rozhodnutia riadne odôvodniť a v tom rámci sa adekvátne, čo do myšlienkových konštrukcií, racionálne, logickým spôsobom vysporiadať s argumentačnými tvrdeniami uplatnenými účastníkmi konania. Rozsah povinnosti primeraného odôvodnenia každého súdneho rozhodnutia sa mení podľa jeho povahy a je posudzovaný vo svetle okolností jednotlivého prípadu tak, aby bolo možné žiadať aspoň takú mieru presnosti, akú povaha predmetu úvahy pripúšťa (nález Ústavného súdu SR sp. zn. I ÚS 472/2014). Možno teda konštatovať, že spôsob rozhodnutia okresného súdu nie je dostatočný.

Odvolací súd dospel preto k záveru, že rozhodnutie okresného súdu treba považovať pre nedostatok dôvodov za nepreskúmateľné. Nedostatok riadneho odôvodnenia rozsudku má za následok porušenie práva účastníkov konania na spravodlivé súdne konanie, a teda odňatie možnosti konať pred súdom v zmysle ust. § 221 ods. 1 písm. f) O.s.p. Ide o vadu konania, ku ktorej odvolací súd musí vždy prihliadať. Krajský súd ako súd odvolací preto z tohto dôvodu musel rozsudok okresného súdu zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie. Tiež vyslovil, že v zmysle ust. § 420 OZ každý zodpovedá za škodu, ktorú spôsobil porušením právnej povinnosti. Škoda je spôsobená právnickou osobou alebo fyzickou osobou, keď bola spôsobená pri ich činnosti tými, ktorých na túto činnosť použili. Tieto osoby samy za škodu takto spôsobenú podľa tohto zákona nezodpovedajú; ich zodpovednosť podľa pracovno-právnych predpisov nie je tým dotknutá. Zodpovednosti sa zbaví ten, kto preukáže, že škodu nezavinil. Základným predpokladom zodpovednosti za škodu je existencia zodpovednostného vzťahu, ktorý je daný existenciou oprávneného a zodpovedného subjektu. Existenciu právnej úpravy spájajúcej správanie daného subjektu so zodpovednosťou, naplnením ďalších predpokladov vyžadovaných právnou normou. Základným predpokladom zodpovednosti za škodu je existencia oprávneného a zodpovedného subjektu. Oprávneným subjektom je osoba, ktorej vznikla škoda. O existencii povinnej osoby môžeme hovoriť, len za predpokladu, že ide o fyzickú alebo právnickú osobu. Zákon predpokladá, že škodu môže spôsobiť právnická i fyzická osoba. Ak je však škoda spôsobená, či už právnickou alebo fyzickou osobou, osobami, ktoré právnická alebo fyzická osoba použili na činnosť, pri ktorej bola škoda spôsobená, má sa za to, že škoda bola spôsobená osobou, ktorá iné osoby na túto činnosť použila. Samotná osoba, ktorá škodu v tomto prípade bezprostredne spôsobila, za túto škodu bez ďalšie v zásade nezodpovedá. Nie je však apriori vylúčená zodpovednosť týchto osôb podľa ustanovení upravujúcich všeobecnú zodpovednosť za škodu. Podľa ust. § 420 ods. 2 OZ namiesto priameho škodcu za škodu zodpovedá právnická alebo fyzická osoba, ak bola škoda spôsobená pri činnosti priameho škodcu vykonávanej pre právnickú alebo fyzickú osobu, ktorého na túto činnosť použili. To však neznamená, že osoby, ktoré škodu priamo spôsobili, nezodpovedajú vôbec. V prípade fyzickej osoby nie je významné, či fyzická osoba má alebo nemá postavenie podnikateľa. V prípade, ak ide o činnosť osôb v pracovno-právnom vzťahu zákon expressis verbis ustanovuje, že zodpovednosť týchto osôb podľa pracovno-právnych predpisov nie je dotknutá. V takomto prípade ide však o zodpovednosť priameho škodcu vo vzťahu k právnickej alebo fyzickej osobe, pre ktorú vykonával činnosť a nie vo vzťahu k poškodenému. Od uvedenej situácie treba odlišovať stav, ak škodca vykonávajúci činnosť pre právnickú osobu poruší aj predpisy zakladajúce jeho všeobecnú zodpovednosť za škodu vo vzťahu k poškodenému (napr. vodič motorového vozidla poruší pri výkone práce v prospech zamestnávateľa dopravné predpisy, v dôsledku čoho spôsobí škodu tretej osobe. V takom prípade právnická osoba - prevádzkovateľ motorového vozidla zodpovedá tretej osobe ako prevádzkateľ (§ 427 OZ), priamy škodca vzhľadom na znenie § 420 ods. 2 veta druhá OZ). Pokial' ide o otázku existenciu oprávneného a zodpovedného subjektu, uvedenou otázkou sa prvostupňový súd zaoberal. Nezaoberal sa však dôsledne otázkou vzniku škody, otázkou oprávnenej a povinnej osoby, protiprávnosťou konania, zavinením škodcu, príčinnou súvisnosťou medzi vznikom škody a porušením právnej povinnosti. V ďalšom sa prvostupňový súd dostatočne nevenoval otázke vyplývajúcej z ust. § 448 Občianskeho zákonníka, ako aj ust. § 92 a § 93 zák. č. 461/2003 Z.z. o sociálnom poistení. Nárok na pozostalostnú úrazovú rentu je viazaný v zmysle vyššie uvedeného iba s vyživovacou povinnosťou zomrejcej fyzickej osoby, teda vyživovacou povinnosťou vyplývajúcou zo zákona. Gramatický výklad ustanovenia § 92 ods. 1 cit. zákona by nasvedčoval absurdnému výkladu, že o vyživovaciu povinnosť ide len vtedy, ak bola vyživovacia povinnosť určená súdom. Takýto výklad je však neprijateľný. Pozostalostná renta je spojená s vyživovacou povinnosťou. Vyživovacia povinnosť je každá povinnosť, ktorej obsahom je materiálne

plnenie, ktorého účelom je uspokojenie materiálnym potrieb oprávnených osôb zabezpečujúcich dôstojný život. Vznik vyživovacej povinnosti je daný zákonom a trvá do doby, kým sú splnené materiálne podmienky pre toto trvanie za predpokladu, že tak stanovuje zákon. Nie je teda rozhodujúce, či o vyživovacej povinnosti, ktorej vznik je daný zákonom, bolo vydané súdne rozhodnutie. Ani samotný zánik vyživovacej povinnosti neznamená, že nemôže dôjsť k obnoveniu tejto povinnosti v dôsledku zmeny pomerov. Existencia nárokov podľa § 448 Občianskeho zákonníka je závislá buď na právej povinnosti na poskytovanie výživného, alebo na tom, že zosnulý, hoci na to neboli podľa zákona povinný, výživné skutočne poskytoval. Výška náhrady je teda priamo úmerná výžive, ktorej sa pozostalý dostávalo, alebo malo dostávať od zosnulého za jeho života. V tomto rozsahu potom prináleží pozostalému náhrada podľa § 448 ods. 1 OZ, ktorej výška závisí od posúdenia rozsahu výživného, akého by sa dostávalo, prípadne malo dostávať pozostalému od osoby výživou povinnej. Túto otázku je povinný riešiť súd ako predbežnú podľa ustanovení Zákona o rodine. Ak poberá pozostalý z dôvodu úmrtia jeho živiteľa dávky dôchodkového zabezpečenia (napr. vdovský dôchodok) znižujú sa o túto čiastku vyššie náhrady. Ak náhrada podľa citovaného ustanovenia má pozostalej manželke nahradíť to, čo jej manžel na jej výživu poskytoval (čo bol podľa Zákona o rodine povinný poskytovať), neprichádza do úvahy výšku výživného určiť z hrubých príjmov manžela. Pozostalostná úrazová renta podľa citovaného ustanovenia sa stanoví v rozsahu výživného, o ktoré pozostalý manžel prišiel. Možnosti a schopnosti zomrelého na plnenie výživného, ak ide o osobu zárobkovú činnú, sú určené výškou jeho priemerného zárobku, a to aj s prihliadnutím na prípadné zvýšenie zárobku - valorizácia. Je zrejmé, že pri určení výšky pozostalostnej úrazovej renty pozostalého manžela, musí byť okrem iného prihliadané na schopnosti a možnosti zomrelého, na odôvodnené potreby druhého manžela a k starostlivosti o spoločnú domácnosť. Rozsah, v akom zosnulý bol povinný poskytovať výživné, sa určí tak, aby hmotná, kultúrna úroveň manželov oboch manželov bola zásadne rovnaká. Pre vznik nároku na pozostalostnú úrazovú rentu pozostalých je rozhodujúci stav, aký v pomeroch pozostalých a zomretého existovali v čase jeho úmrtia. Vznik nároku pozostalých sa totiž viaže ku dňu smrti osoby poskytujúcej výživu, či výživou povinnej a závisí od toho, či a v akom rozsahu im zomretý výživu poskytoval. Určovanie výšky pozostalostnej úrazovej renty, ktorú zomretý poskytoval alebo bol povinný poskytovať svojej manželke, sa riadi zhodnými hľadiskami ako rozhodovanie súdu o vyživovacej povinnosti. S poukazom na vyššie uvedené skutočnosti odvolací súd má za to, že rozsudok okresného súdu je predčasný a nemá inú možnosť ako rozsudok okresného súdu zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie.

4. V novom konaní sa žalobkyňa nadálej zmenenou žalobou domáhala, aby súd zaviazal žalovaných v rade 1/ a 2/ zaplatiť jej spoločne a nerozdzielne sumu 33,19 Eur, a to titulom náhrady vecnej škody, ktorá vznikla na bicykli Júliusa Višňovského v dôsledku dopravnej nehody, a tiež sa domáhala, aby súd zaviazal žalovaných v rade 1/ a 2/ platiť jej spoločne a nerozdzielne istinu vo výške 183,05 Eur mesačne titulom pozostalostnej úrazovej renty, a to počnúc od 12.11.2004 spolu s úrokom z omeškania vo výške 7% ročne z tejto od 25.05.2006. Zmenu návrhu na začatie konania súd priupustil uznesením č.k. 13C/88/2006 – 132 zo dňa 17.09.2009, právoplatným dňa 21.10.2009. Žalobkyňa svojim písomným podaním zo dňa 05.05.2015 (č.l. 477) žiadala, aby súd zaviazal žalovaných v rade 1/ a 2/ zaplatiť jej spoločne a nerozdzielne sumu 33,19 Eur, a to titulom náhrady vecnej škody, ktorá vznikla na bicykli Júliusa Višňovského v dôsledku dopravnej nehody, a tiež sa domáhala, aby súd zaviazal žalovaných v rade 1/ a 2/ zaplatiť jej spoločne a nerozdzielne sumu 13.203,76 Eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 7% ročne z tejto od 25.05.2006 titulom splatnej pozostalostnej úrazovej renty za obdobie od 12.11.2004 do 31.12.2014 a sumu 125,35 Eur od 01.01.2015 mesačne do budúcnra titulom pozostalostnej úrazovej renty.

5. Keďže odvolací súd zrušil napadnutý rozsudok okresného súdu vo všetkých výrokoch, aj v novom konaní sa súd musel opäťovne zaoberať písomným podaním žalobkyne zo dňa 05.05.2015 (č.l. 477). Súd tento úkon žalobkyne opäťovne posúdil podľa obsahu ako čiastočné späťvzatie žaloby, nakoľko pôvodným návrhom na začatie konania v znení jeho zmeny, ktorú súd priupustil uznesením č.k. 13C 88/2006 – 132 zo dňa 17.09.2009, právoplatným dňa 21.10.2009, sa žalobkyňa za obdobie od 12.11.2004 do 31.12.2014 pri sume mesačne po **183,05 Eur** domáhala zaplatenia sumy **22.264,98 Eur** (výpočet : za obdobie od 12.11.2004 do 30.11.2004, t. j. za obdobie 19 dní mesiaca november 2004: 19 dní obdobia / 30 dní mesiaca november 2004 x 183,05 Eur za mesiac = 19 / 30 x 183,05 Eur = 115,93 Eur + za 121 kalendárnych mesiacov obdobia od 01.12.2004 do 31.12.2014: 121 mesiacov x 183,05 Eur mesačne = 121 x 183,05 Eur = 22.149,05 Eur; 115,93 Eur + 22.149,05 Eur = 22.264,98 Eur), pričom pri sume 125,35 Eur mesačne za uvedené obdobie teda za obdobie 121 mesiacov činí výsledná suma sumu **13.203,76 Eur** (125,35 x 121), a preto konanie v časti o zaplatenie sumy 9.061,22 Eur s príslušenstvom (22.264,98 mínus 13.203,76) a konanie o platenie sumy 57,70 Eur mesačne (183,05 mínus 125,35) od 01.01.2015 do budúcnia spolu s úrokmi z omeškania vo výške 7% ročne z každej tejto mesačnej sumy 57,70 Eur od 25.05.2006 do zaplatenia **opäťovne zastavil s poukazom na ust. § 145 ods.2 Civilného sporového poriadku**.

Zhrnúc teda (po čiastočnom späťvzatí žaloby) sa žalobkyňa v novom konaní proti žalovaným domáhala :

- zaplatenia sumy **33,19 Eur titulom náhrady vecnej škody spočívajúcej v poškodení bicykla Júliusa Višňovského,**
- zaplatenia sumy **13.203,76 Eur titulom splatnej pozostalostnej úrazovej renty za obdobie od 12.11.2004 do 31.12.2014 spolu s úrokmi z omeškania vo výške 7% ročne od 25.05.2006 do zaplatenia a**
- platenia sumy **125,35 Eur mesačne od 01.01.2015 do budúcnna titulom pozostalostnej úrazovej renty**

6. Navrhovateľka zotrvala na žalobe v celom rozsahu. Uplatnený nárok na pozostalostnú úrazovú rentu formou mesačného peňažného plnenia v uplatnenej výške odôvodnila tým, že tento nárok jej vzniká ako manželke, a to s poukazom na ustanovenie § 71 Zákona o rodine v zmysle, ktorého manželia majú vzájomnú vyživovaciu povinnosť a majú mať vzájomne rovnakú životnú úroveň, a aj v spojení s ustanovením § 93 ods. 1 a 2 Zákona o sociálnom poistení, a tiež s poukazom na ustanovenie § 448 Občianskeho zákonníka.

7. Žalovaný v rade 1/ opäťovne aj v novom konaní žiadal žalobu pre nedostatok pasívnej legitimácie žalovaného v rade 1/ zamietnuť. V tejto súvislosti poukázal na skutočnosť, že k predmetnej dopravnej nehode došlo v čase kedy žalovaný v rade 1/ plnil si pracovné povinnosti, nakoľko bol v pracovnom pomere so žalovaným v rade 2/. Poukázal pri tom na ustanovenie § 420 ods. 2 Občianskeho zákonníka v smere v tom, že v danom prípade škoda je spôsobená právnickou alebo fyzickou osobou, ked' bola spôsobená pri ich činnosti tými, ktorých na túto činnosť použili. Tieto osoby sami za škodu takto spôsobenú podľa Občianskeho zákonníka nezodpovedajú. Daná je ich prípadná pracovno-právna zodpovednosť. Na doplnenie právny zástupca žalovaného v rade 1/ opäťovne uviedol, že podľa jeho názoru žalobkyni nárok na pozostalostnú úrazovú rentu za obdobie od 11.11.2004 do 31.07.2006 nevznikol, ked'že poškodenému p. Júliusovi [] nevznikol nárok na úrazovú rentu, a tiež žalobkyni nevznikol nárok na pozostalostnú úrazovú rentu za obdobie od 01.08.2006, ked'že poškodený p. Július [] ku dňu smrti, t.j. ku dňu 11.11.2004 mal dovršený dôchodkový vek, a tak aj ku dňu 01.08.2006 by už mal dovršený dôchodkový vek,

zdôraznil však, že tento názor vyjadruje nad rámec obrany žalovaného v rade 1/, teda podporne, hoc by sa k tejto otázke vyjadrovať nemusel, nakoľko trvá na to, že žalovaný v rade 1/ nie je pasívne vecne legitimovaný v konaní. Právny zástupca žalovaného v rade 1/ poukázal na stanovisko vyslovené v rozhodnutí NS ČR 32Cdo/2837/2007 a 25Cdo/990/2008, kde okrem iného NS ČR vyslovil názor, že zodpovednosť prevádzkovateľa za škodu spôsobenú jeho prevádzkou podľa 427 a nasl. Občianskeho zákona nevylučuje súčasne aj zodpovednosť vodiča tohto vozidla podľa 420 ods. 1 Občianskeho zákona, ktorý spôsobil vznik škodovej udalosti zavinením porušením povinej právnej povinnosti, ak nejde o prípad podľa ust. § 420 ods. 2. OZ, čo znamená, že najvyšší súd vyslovil, že môže byť solidárna zodpovednosť prevádzkovateľa a vodiča, ktorý porušil právnu povinnosť vyplývajúcu mu zo zákona, ale iba v prípade, že nie je splnená podmienka ust. § 420 ods. 2. Pokiaľ ide o ust. § 420 ods. 2 z díkcie tohto zákonného ustanovenia vyplýva, že ak dôjde k porušeniu povinnosti pri plnení pracovných povinností zodpovedá zamestnávateľ.

8. Žalovaný v rade 2/ žiadal žalobu pokial' ide o nárok na pozostalostnú úrazovú rentu opäťovne zamietnuť z dôvodu, že podľa jeho názoru žalobkyni nárok na pozostalostnú úrazovú rentu nevznikol, keďže poškodenému p. Júliusovi [] nevznikol nárok na úrazovú rentu, a tiež žalobkyni nevznikol nárok na pozostalostnú úrazovú rentu za obdobie od 01.08.2006, keďže poškodený p. Július [] ku dňu smrti, t.j. ku dňu 11.11.2004 mal dovršený dôchodkový vek, a tak aj ku dňu 01.08.2006 by už mal dovršený dôchodkový vek.

9. Intervenient žiadal žalobu zamietnuť. Naďalej namietal nárok ako taký. Právny zástupca intervenienta tiež uviedol, že pokial' ide o právny názor, ktorý vyslovil odvolací súd, má zato, že odvolací súd neriešil základnú otázku, a to otázku, že pokial' ide o nárok na pozostalostnú úrazovú rentu, tento sa opiera nielen o ustanovenie § 448 Občianskeho zákonníka a o Zákon o rodine, ale tento nárok sa spravuje aj pravidlami podľa Zákona o sociálnom poistení s tým, že pokial' poškodený alebo nebohý v čase nehody poberal starobný dôchodok alebo dosiahne dôchodkový vek, v zmysle Zákona o sociálnom poistení nárok na pozostalostnú úrazovú rentu nevzniká.

10. V novom konaní okresný súd v zmysle pokynu odvolacieho súdu doplnil dokazovanie výsluchom žalobkyne a výsluchom svedkyne Zuzany [] dcéry žalobkyne. Žalobkyňa vo svojej výpovedi uviedla, že s manželom hospodáriili spoločne, manžel mal viacero aktivít, pracoval aj v záhradkárskom zväze, takisto vykonával funkciu domového aj vchodového dôverníka, angažoval sa aj v urbárskom spoločenstve, tam robil konkrétné hospodára, zaviedol spoločnú kasičku, do ktorej dávali spoločné finančné prostriedky a pokial' z týchto prostriedkov, niektorí z nich na určitý účel tieto použil, založil tam papierik, kde tieto skutočnosti uviedol. Takisto pokial' ide o náklady spojené s bývaním, so stravovaním, všeobecne všetky náklady spojené so živobytím rodiny boli uhrádzané spoločne. Ich príjmy boli neporovnatelné, pretože žalobkyňa mala veľmi malý starobný dôchodok, predtým mala čiastočný invalidný dôchodok a manžel poberal aj starobný dôchodok a mal aj príjmy zo spomínaných činností, ktoré ešte vykonával. Skutočnosti uvádzané žalobkyňou potvrdila v celom rozsahu aj svedkyňa Zuzana [].

11. Skutkový stav v novom konaní ostal nezmenený. Z vykonaného dokazovania mal teda súd preukázať, že žalobkyňa bola manželkou zomrelého Júliusa [] ktorý zomrel dňa 11.11.2004 následkom dopravnej nehody, ktorú spôsobil žalovaný v rade 1/ pri plnení pracovných úloh pre žalovaného v rade 2/ u ktorého bol v danom čase v pracovnoprávnom pomere.

12. Podľa § 420 ods.1 Občianskeho zákonníka, každý zodpovedá za škodu, ktorú spôsobil porušením právnej povinnosti.

Podľa § 420 ods. 2 Občianskeho zákonníka, škoda je spôsobená právnickou osobou alebo fyzickou osobou, keď bola spôsobená pri ich činnosti tými, ktorých na túto činnosť použili. Tieto osoby samy za škodu takto spôsobenú podľa občianskeho zákonníka nezodpovedajú; ich zodpovednosť podľa pracovnoprávnych predpisov nie je tým dotknutá.

Podľa § 427 ods.1 Občianskeho zákonníka fyzické a právnické osoby vykonávajúce dopravu zodpovedajú za škodu vyvolanú osobitnou povahou tejto prevádzky.

Podľa odseku 2 Občianskeho zákonníka rovnako zodpovedá aj iný prevádzateľ motorového vozidla, motorového plavidla, ako aj prevádzateľ lietadla.

Pod pojmom škoda treba rozumieť vecnú škodu ako ujmu v majetkovej sfére poškodeného a škodu na zdraví. Základným predpokladom zodpovednosti za škodu je existencia zodpovednostného vzťahu, ktorý je daný existenciou oprávneného a zodpovedného subjektu. Oprávneným subjektom je osoba, ktorej vznikla škoda. O existencii povinnej osoby môžeme hovoriť, len za predpokladu, že ide o fyzickú alebo právnickú osobu. Ďalšími predpokladmi vzniku občianskoprávnej zodpovednosti za škodu sú : a/ porušenie právnej povinnosti (zmluvnej alebo zákonnej), t.j. protiprávne konanie, b/ vznik škody, c/ príčinná súvislosť medzi vznikom škody a protiprávnym konaním, d/ v niektorých prípadoch sa vyžaduje zavinenie. Všetky uvedené predpoklady musia byť splnené súčasne. Zodpovednosť za škodu podľa § 420 Občianskeho zákonníka je založená na princípe zavinenia, ide o tzv. subjektívnu zodpovednosť za škodu. Zodpovednosť za škodu spôsobenú prevádzkou dopravných prostriedkov upravená v § 427 až 431 je osobitným druhom občianskoprávnej zodpovednosti za škodu, ktorá spočíva na princípe objektívnej zodpovednosti. Na vznik tejto zodpovednosti sa teda nevyžaduje zavinene konanie. To však neznamená, že škoda spôsobená prevádzkou dopravného prostriedku nemôže byť zavinená. Zavinenie však nie je podmienkou vzniku tejto zodpovednosti. Môže mať však význam najmä pri strete prevádzok. Ustanovenie § 427 upravuje subjekt tejto zodpovednosti, pričom podľa odseku 1 je tento subjekt určený bez ohľadu na to, prevádzkou akého dopravného prostriedku bola škoda spôsobená. Podľa odseku 2 zodpovedajú iba prevádzkovatelia (zákon používa jazykovo nesprávny pojem "prevádzatel") určitých dopravných prostriedkov. Subjektom tejto zodpovednosti môže byť však aj osoba odlišná od osôb uvedených v § 427, ak sú splnené podmienky ustanovené v § 430. Aj pre prípady zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou dopravných prostriedkov platí zásada vyjadrená v § 420 ods. 2, podľa ktorej škoda je spôsobená právnickou alebo fyzickou osobou, ak bola spôsobená pri ich činnosti tými osobami, ktoré na túto činnosť použili. To znamená, že vodič prevádzkovateľa dopravného prostriedku spravidla nebude zodpovedný za škodu spôsobenú prevádzkou dopravného prostriedku, ak dopravný prostriedok, prevádzkou ktorého bola spôsobená škoda, použil v rámci svojej činnosti pre prevádzkovateľa. Zodpovednosť za škodu podľa § 427 spočíva v tom, že ide o zodpovednosť za škodu vyvolanú osobitnou povahou prevádzky dopravného prostriedku. Medzi osobitnou povahou prevádzky a medzi spôsobenou škodou musí byť príčinná súvislosť. Pokiaľ ide o zodpovednosť vodiča, ktorý poruší dopravné predpisy, súd považuje za potrebné uviesť nasledovné: V cit. ustanovení § 420 ods. 2 Občianskeho zákonníka je vyjadrená zásada, že pokial' niekto spôsobí škodu pri vykonávaní činnosti, ktorú vykonával pre inú osobu, nezodpovedá za túto škodu sám, ale za ňu zodpovedá ten, za koho túto činnosť vykonával. Vzťahuje sa to najmä na prípady, keď zamestnanec pri vykonávaní činnosti v rámci svojich pracovnoprávnych povinností spôsobí škodu tretej osobe. V takomto prípade za škodu

zodpovedá jeho zamestnávateľ, a to bez ohľadu na to, či je zamestnávateľ právnickou alebo fyzickou osobou. Skutočnosť, že zodpovednou osobou za spôsobenie škody vo vzťahu k poškodenému je právnická osoba alebo fyzická osoba, ak bola spôsobená škoda pri ich činnosti, ešte neznamená, že osoby, ktoré túto činnosť za právnickú alebo fyzickú osobu vykonávali a pritom tretej osobe spôsobili škodu, vydú z tejto konštrukcie bez akýchkoľvek právnych následkov. **Tieto osoby však nezodpovedajú priamo poškodenému**, ale ich zodpovednosť podľa pracovnoprávnych predpisov tým nie je dotknutá. To znamená, že zodpovedajú svojmu zamestnávateľovi, ktorý môže voči nim uplatniť pracovnoprávny regres, ktorého rozsah závisí od toho, či pracovník spôsobil škodu z nedbanlivosti alebo úmyselne. *Konanie osoby, ktorá spôsobila škodu nemožno považovať za činnosť právnickej alebo fyzickej osoby – podnikateľa iba vtedy, ak konajúca osoba vybočila z medzi činnosti právnickej alebo fyzickej osoby, t.j. ak škodu spôsobil zamestnanec pri činnosti, ktorou sledoval výlučne uspokojenie svojich záujmov, ide o tzv. excess konajúcej osoby a iba v takomto prípade zodpovedá poškodenému priamy škodca.* (vid' Ro NS ČR z 13.12.2005, sp. zn.: 25 Cdo 277/2004, Ro NS ČR z 27.9.2006, sp. zn.: 25Cdo 3125/2005). V konaní nebolo sporné, že v danom prípade žalovaný v rade 1/ spôsobil dopravnú nehodu **pri plnení svojich pracovných povinností s tým, že bol v pracovnom vzťahu so žalovaným v rade 2/**. Sama žalobkyňa už v žalobe uviedla, že žalovaný v rade 1/ dopravnú nehodu spôsobil počas výkonu zamestnania. Žalovaný v rade 1/ sa teda dopustil protiprávneho konania, za ktoré bol aj odsúdený, v príčinnej súvislosti s týmto konaním spôsobil poškodenému Júliusovi Višňovskému škodu na zdraví s nereparovateľným následkom – s následkom smrti, a tiež škodu vecnú. V danom prípade nedošlo na strane žalovaného v rade 1/ k excessívному konaniu. Na základe uvedeného je tak zrejmé, že žalovaný v rade 1/ ako vodič motorového vozidla, ktorého prevádzkou bola spôsobená škoda, aj napriek skutočnosti, že porušil dopravné predpisy, z dôvodu podľa ust. § 420 ods. 2 Občianskeho zákonníka za škodu nezodpovedá. **Je teda u neho vylúčená zodpovednosť podľa ust. § 420 ods.1 Občianskeho zákonníka. S poukazom na uvedené súd žalobu proti žalovanému v rade 1/ opäťovne v celom rozsahu zamietol.**

13. Žalovaný v rade 1/ spôsobil dopravnú nehodu pri plnení svojich pracovných povinností s tým, že bol v pracovnom vzťahu so žalovaným v rade 2/. **Za spôsobenú škodu tak podľa ust. § 420 ods.1 a 2 Občianskeho zákonníka namiesto žalovaného v rade 1/ ako vodiča zodpovedá žalovaný v rade 2/, ktorý zodpovedá za škodu zároveň aj podľa ust. § 427 Občianskeho zákonníka ako prevádzkovateľ motorového vozidla, ktorého prevádzkou bola spôsobená škoda.**

14. Podľa ustanovenia § 448 Občianskeho zákonníka, fyzická osoba, voči ktorej mal zomretý v čase svojho úmrtia vyživovaciu povinnosť, má nárok na pozostalostnú úrazovú rentu. Tento nárok sa posúdi a suma pozostalostnej úrazovej renty sa určí podľa všeobecných predpisov o sociálnom poistení. Týmto všeobecným predpisom o sociálnom poistení je v danom prípade zákon č. 461/2003 Z.z. o sociálnom poistení. Z vety druhej ust. § 448 OZ, teda jednoznačne vyplýva, že podmienky vzniku nároku na pozostalostnú úrazovú rentu sa posudzujú podľa zákona č. 461/2003 Z.z., a to ku dňu smrti poškodeného, a tiež suma pozostalostnej úrazovej renty sa určí podľa zákona č. 461/2003 Z.z., čo je otázka zásadného právneho významu pre meritórne rozhodnutie súdu. Súd preto pri svojom rozhodovaní o žalobkyňou uplatnenom nároku, okrem príslušných ustanovení Občianskeho zákonníka, aplikoval príslušné ustanovenia zákona č. 461/2003 Z.z. o sociálnom poistení v znení účinnom k 11.11.2004, keďže poškodený Július [] zomrel dňa 11.11.2004.

Podľa § 83 zákona č. 461/2003 Z.z. poškodený na účely úrazových dávok je zamestnanec, okrem suds a prokurátora a fyzická osoba uvedená v § 17 ods.2, ak utrpeli pracovný úraz alebo sa u nich zistila choroba z povolania.

Podľa § 88 ods.1 zákona č. 461/2003 Z.z. poškodený má nárok na úrazovú rentu, ak v dôsledku pracovného úrazu alebo choroby z povolania má viac ako 40-percentný pokles schopnosti vykonávať doterajšiu činnosť zamestnanca alebo činnosť osoby uvedenej v § 17 ods. 2 (ďalej len "pokles pracovnej schopnosti").

Podľa § 89 ods.1 zákona č. 461/2003 Z.z. suma úrazovej renty sa určí ako súčin 30,4167-násobku sumy zodpovedajúcej 80% denného vymeriavacieho základu poškodeného a koeficientu určeného ako podiel čísla zodpovedajúceho percentuálnemu poklesu pracovnej schopnosti a čísla 100.

Podľa § 89 ods.2 zákona č. 461/2003 Z.z., ak sa poškodenému vypláca starobný dôchodok, predčasný starobný dôchodok alebo invalidný dôchodok, zníži sa suma úrazovej renty určená podľa odseku 1 o sumu tohto dôchodku. Úrazová renta sa vypláca v sume zníženej podľa prvej vety aj vtedy, ak zanikol nárok na výplatu dôchodkovej dávky.

Podľa § 89 ods.3 zákona č. 461/2003 Z.z. na zníženie úrazovej renty podľa odseku 2 je rozhodujúca suma dôchodku, na ktorú má poškodený nárok ku dňu priznania úrazovej renty, a ak bol dôchodok uvedený v odseku 2 priznaný po priznani úrazovej renty, rozhodujúca je suma dôchodku, na ktorú má nárok ku dňu jeho priznania.

Podľa § 92 ods.1 zákona č. 461/2003 Z.z. fyzická osoba, voči ktorej mal poškodený, ktorý zomrel v dôsledku pracovného úrazu alebo choroby z povolania, v čase úmrtia vyživovaciu povinnosť určenú súdom, má nárok na pozostalostnú úrazovú rentu.

Podľa § 93 ods.1 zákona č. 461/2003 Z.z. mesačná suma pozostalostnej úrazovej renty sa určí vo výške výživného alebo príspevku na výživu, ktoré bol poškodený povinný platiť ku dňu svojej smrti.

*Podľa § 93 ods.2 zákona č. 461/2003 Z.z. suma pozostalostnej úrazovej renty alebo úhrn súm pozostalostných úrazových rent po tom istom poškodenom **nesmie presiahnuť** sumu úrazovej renty, na ktorú **mal alebo by mal** poškodený nárok pri 100-percentnej strate pracovnej schopnosti. To platí aj vtedy, ak poškodený bol poberateľ úrazovej renty z dôvodu nižšieho percentuálneho poklesu pracovnej schopnosti. Skutočnosť rozhodujúca pri určení rozhodujúceho obdobia na výpočet pozostalostnej úrazovej renty je deň úmrtia poškodeného, po ktorom vzniká nárok na pozostalostnú úrazovú rentu. Ak poškodený v deň úmrtia nepoberal úrazovú rentu, skutočnosťou na určenie rozhodujúceho obdobia na výpočet úrazovej renty je deň jeho smrti.*

15. Z hľadiska posúdenia podmienok vzniku nároku na pozostalostnú rentu v zmysle vyššie citovaného ust. § 83 zák. č. 461/2003 Z.z. **poškodeným** pre výpočet pozostalostnej úrazovej renty je p. Július ██████████, čo vyplýva jednoznačne z vyššie citovaného § 83 zákona č. 461/2003 Z.z. .

16. **Výška pozostalostnej úrazovej renty je ohraničená výškou úrazovej renty, čo jednoznačne vyplýva z vyššie citovaného ustanovenia § 93 ods.2 zákona č. 461/2003 Z.z.,**

a zároveň to znamená, že pre vyčíslenie pozostalostnej úrazovej renty sa najprv vyčíslí výška úrazovej renty. Postup výpočtu úrazovej renty je definovaný vo vyššie citovanom ust. § 89 ods.1 zákona č. zákona č. 461/2003 Z.z. .

17. Na výpočet **úrazovej renty poškodeného Júliusa [REDACTED]** boli vo veci podané tri znalecké posudky, a to znalecký posudok č. 14/2011 zo dňa 23.02.2012 Ing. Martiny [REDACTED] znalkyne z odboru Ekonomia a manažment, odvetvie Účtovníctvo a daňovníctvo a Personalistika, kontrolný znalecký posudok č. 7/2013 zo dňa 17.09.2013 Ing. Danky [REDACTED] znalkyne z odboru Ekonomia a manažment, odvetvie Účtovníctvo a daňovníctvo a Personalistika a oba posudky boli preskúmané znaleckým posudkom č. 169/2001 zo dňa 30.06.2014 podaným Ústavom súdneho inžinierstva Žilinskej Univerzity v Žiline ako znaleckou organizáciou. Výšku mesačnej úrazovej renty p. Júliusa [REDACTED] ako poškodeného ku dňu jeho smrti, t.j. ku dňu 11.11.2004, všetci traja súdom ustanovení znalci určili podľa § 89 ods.1 cit. zákona zhodne, a to na sumu 2.257 Sk.

18. Nemožno však ignorovať ustanovenie odseku 2 § - u 89 v zmysle ktorého, ak sa poškodenému vypláca starobný dôchodok, predčasný starobný dôchodok alebo invalidný dôchodok, zníži sa suma úrazovej renty určená podľa odseku 1 o sumu tohto dôchodku. V danej veci poškodenému Júliusovi [REDACTED] bol ku dňu jeho smrti, t.j. ku dňu 11.11.2004 vyplácaný starobný dôchodok vo výške 8.613 Sk. V zmysle citovaného ust. § 89 ods.2 zákona č. 461/2003 Z.z. zníži sa teda suma úrazovej renty poškodeného p. Júliusa Višňovského vypočítaná podľa odseku 1 o sumu starobného dôchodku, ktorý mu bol vyplácaný ku dňu jeho smrti. Podľa odseku 3 na zníženie úrazovej renty podľa odseku 2 je rozhodujúca suma dôchodku, na ktorú má poškodený nárok ku dňu priznania renty, čo v danej veci predstavuje starobný dôchodok Júliusa [REDACTED] vyplácaný ku 11.11.2004. Podľa údajov zo Sociálnej poisťovne p. Júliusovi [REDACTED] bol ku dňu jeho smrti vyplácaný starobný dôchodok vo výške 8.613 Sk. Podľa § 89 ods.1, 2, 3 z dôvodu, že starobný dôchodok, ktorý ku dňu 11.11.2004 poberal p. Július [REDACTED] v sume 8.613 Sk je vyšší ako úrazová renta vyčíslená k 11.11.2004 na sumu 2.257 Sk, je teda úrazová renta p. Júliusa [REDACTED] znížená o starobný dôchodok 0 Sk. Súd tak dospel k záveru, že poškodenému p. Júliusovi [REDACTED] nárok na úrazovú rentu nevznikol.

19. Podľa § 93 ods.1 zákona č. 461/2003 Z.z. mesačná suma pozostalostnej úrazovej renty sa určí vo výške výživného alebo príspevku na výživu, ktoré bol poškodený povinný platiť ku dňu svojej smrti. Nemožno však ignorovať ustanovenie odseku 2 § - u 93, v zmysle ktorého suma pozostalostnej úrazovej renty nesmie presiahnuť sumu úrazovej renty, na ktorú mal alebo by mal poškodený nárok pri 100-percentnej strate pracovnej schopnosti. V konkrétnostiach súdenej veci výška úrazovej renty, na ktorú by mal p. Július [REDACTED] ako poškodený nárok pri 100-percentnej strate pracovnej schopnosti je 0 Sk (slovom : nula Sk) a keďže suma pozostalostnej úrazovej renty nemôže byť vyššia ako suma úrazovej renty poškodeného, je aj suma pozostalostnej úrazovej renty je 0 Sk. (slovom : nula Sk). Súd tak dospel k záveru, že žalobkyni nárok na pozostalostnú úrazovú rentu nevznikol. Z uvedených dôvodov musel žalobu žalobkyni v časti o zaplatenie sumy 13.203,76 Eur titulom splatnej pozostalostnej úrazovej renty spolu s úrokmi z omeškania vo výške 7% ročne od 25.05.2006 do zaplatenia a o platenie sumy 125,35 Eur mesačne od 01.01.2015 do budúcnia titulom pozostalostnej úrazovej renty proti žalovanému v rade 2/ zamietnut.

20. Ako je už uvedené v odseku 13. za spôsobenú škodu tak zodpovedá podľa ust. § 420 ods.1 a 2 Občianskeho zákonného namiesto žalovaného v rade 1/ ako vodiča, žalovaný v rade 2/, ktorý zodpovedá za škodu zároveň aj podľa ust. § 427 Občianskeho zákonného ako prevádzkovateľ motorového vozidla, ktorého prevádzkou bola spôsobená škoda. Žalovaný v rade 2/ svoju zodpovednosť za ynecnú škodu uznal. Výšku vecnej škody určila žalobkyňa a žalovaný v rade 2/ ani vycílenú výšku nenamietal. Preto súd zaviazal žalovaného v rade 2/ na zaplatenie sumy 33,19 Eur, a to titulom náhrady vecnej škody – škoda na bicykli p. Júliusa [REDACTED].

21. Pre úplnosť dôvodov súd uvádza, že pokial' podľa zákona č. 461/2003 Z.z. vznikne fyzickej osobe, voči ktorej mal zomretý v čase svojho úmrtia vyživovaciu povinnosť nárok na pozostalostnú úrazovú rentu, je tento nárok na pozostalostnú úrazovú rentu viazaný s vyživovacou povinnosťou zomrenej fyzickej osoby, teda vyživovacou povinnosťou vyplývajúcou zo zákona. Vyživovacia povinnosť je každá povinnosť, ktorej obsahom je materiálne plnenie, ktorého účelom je uspokojenie materiálnym potrieb oprávnených osôb zabezpečujúcich dôstojný život. Vznik vyživovacej povinnosti je daný zákonom a trvá do doby, kým sú splnené materiálne podmienky pre toto trvanie za predpokladu, že tak stanovuje zákon. Nie je teda rozhodujúce, či o vyživovacej povinnosti, ktorej vznik je daný zákonom, bolo vydané súdne rozhodnutie. Ani samotný zánik vyživovacej povinnosti neznamená, že nemôže dôjsť k obnoveniu tejto povinnosti v dôsledku zmeny pomerov. Pozostalostná úrazová renta sa stanoví v rozsahu výživného, o ktoré pozostalý manžel prišiel. Možnosti a schopnosti zomrelého na plnenie výživného, ak ide o osobu zárobkovú činnú, sú určené výškou jeho priemerného zárobku, a to aj s prihliadnutím na prípadné zvýšenie zárobku - valorizácia. Je zrejmé, že pri určení výšky pozostalostnej úrazovej renty pozostáleho manžela, musí byť okrem iného prihliadané na schopnosti a možnosti zomrelého, na odôvodnené potreby druhého manžela a k starostlivosti o spoločnú domácnosť. Rozsah, v akom zosnulý bol povinný poskytovať výživné, sa určí tak, aby hmotná, kultúrna úroveň manželov oboch manželov bola zásadne rovnaká, pričom je rozhodujúci stav, aký v pomeroch pozostalých a zomretého existovali v čase jeho úmrtia. Vznik nároku pozostalých sa totiž viaže ku dňu smrti osoby poskytujúcej výživu, či výživou povinnej a závisí od toho, či a v akom rozsahu im zomretý výživu poskytoval. **Určovanie výšky pozostalostnej úrazovej renty, ktorú zomretý poskytoval alebo bol povinný poskytovať svojej manželke, sa riadi zhodnými hľadiskami ako rozhodovanie súdu o vyživovacej povinnosti.** Výška náhrady je teda priamo úmerná výžive, ktorej sa pozostalým dostávalo, alebo malo dostávať od zosnulého za jeho života. V tomto rozsahu potom prináleží pozostalému náhrada, ktorej výška závisí od posúdenia rozsahu výživného, akého by sa dostávalo, prípadne malo dostávať pozostalému od osoby výživou povinnej. Túto otázku je povinný riešiť súd ako predbežnú podľa ustanovení Zákona o rodine. **V danej veci však žalobkyni nárok na pozostalostnú úrazovú rentu nevznikol, preto sa súd nezaoberal otázkou jej výšky.**

22. O náhrade trov konania súd rozhodol na základe ust. § 257 Civilného sporového poriadku, v zmysle ktorého výnimcočne súd neprizná náhradu trov konania, ak existujú dôvody hodné osobitného zreteľa. Žalovaný v rade 1/ mal vo veci plný úspech, žalovaný v rade 2/ mal neúspech iba v nepatrenej časti, intervenient podporoval v konaní žalovaných, procesné zavinenie na čiastočnom zastavení konania nesie žalobkyňa, žalobkyňa by tak bola v zmysle ust. § 255 ods.1 a 2 a v zmysle ust. § 256 ods.1 Civilného sporového poriadku povinná nahradíť žalovaným trovy konania, súd však videl dôvody hodné osobitného zreteľa, pre ktoré žalovaným a intervenientovi náhradu trov konania nepriznal, a to v tom, že žalobkyňa je

starobná dôchodkyňa, jediným jej príjmom je starobný dôchodok, ako aj v citlivosti okolnosti prejednávanej veci.

P o u č e n i e :

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie do 15 dní odo dňa jeho doručenia na Okresnom súde Žilina.

V odvolaní sa popri všeobecných náležitostach podania (t.j. ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpis) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh).

Podľa ustanovenia § 365 ods. 1 CSP odvolanie možno odôvodniť len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej.

Podľa ustanovenia § 366 CSP prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie, možno v odvolaní použiť len vtedy, ak

- a) sa týkajú procesných podmienok,
- b) sa týkajú vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu,
- c) má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci alebo
- d) ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie.

Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa osobitného zákona (zákon č. 233/1995 Z.z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti v znení neskorších predpisov); ak ide o rozhodnutie o výchove maloletých detí, návrh na súdny výkon rozhodnutia.

Okresný súd Žilina
dňa 19.04.2018

JUDr. Beáta Svediaková
s u d k y ť a

Za správnosť vyhotovenia: Adriana Hederová